

CHRIS ECKMAN (DIRTMUSIC, GLITTERBEAT KIADÓ).

GYORS VÁLTOZÁSOKAT VÁROK.

OKTÓBERBEN ZAJLOTT A MÁSODIK BUDAPEST RITMO VILÁGZENEI FESZTIVÁL ÉS RÉSZT VETT RAJTA A WORLD MUSIC LEGFONTOSABB AKTUÁLIS LEMEZKIADÓJÁNAK, A GLITTERBEATNEK A VEZETŐJE, CHRIS ECKMAN. ŐT PERSZE ISMERHETJÜK A WALKABOUTS ÉS DIRTMUSIC ZENEKAROKBÓL IS, DE HA A VILÁGZENE AKTUÁLIS HELYZETÉRE VAGYUNK KÍVÁNCSIAK, AKKOR TŐLE MINDENKÉPPEN KÉRDEZNI KELL.

INTERJÚ DÖMÖTÖR ENDRE. FOTÓ CHRISECKMAN.NET.

A Walkabouts már a kezdetekkor is több stílust keresztezett indie rockkal, de idővel aztán az americana gyűjtőnéven ismert folkos, alt-countrys műfajnak lett az egyik legjelentősebb zenekara. Amelyik a grunge legfőbb kiadójánál, a Sub Popnál adott ki lemezeket.

A Walkabouts útja sok más zenekarhoz hasonlatos. Az elején nem volt tiszta elképzelésünk arról, hogy mit is akarunk. Egymáshoz közel álló emberek voltunk, hiszen Carlával (*Carla Torgerson énekes-gitáros, Eckman akkori barátnője – a szerk.*) ekkor már egy párt alkotunk és az öcsém basszusgitározott az 1984-es induláskor. Egyszerűen csak zenélni szeretnénk volna, és mindezt nem tinikorunkban tettük, hanem már azután, hogy lediplomáztam, 24 éves voltam. Joy Divisiont és Echo And The Bunnymen hallgattam, és bár Carlának volt egy erős folkháttere, eleinte inkább az indie rock felé húztunk, de rá kellett döbbenünk, hogy ha egyedibbek akarunk lenni, akkor érdemes a folkos elemeket is beépíteni

a zenénkbe. És azzal meg is találtuk a saját hangunkat. Seattle-ben egyszerre indultunk a korai grunge-zenekarokkal, de amikor leszerződöttünk a Sub Poppal, akkor még senki nem használta a grunge kifejezést, egyszerűen csak egyike lettünk a helyi lemezcég zenekaraiknak. Aztán hamar kiderült, hogy teljesen kilógunk onnan és bizonyos értelemben magunkra maradtunk. A sajtó számára nem voltunk érdekesek, mert a Sub Popnál mindenki más izgalmasabbnak tűnt, aki beleillett a grunge-hűhóba. Ugyanakkor – és ezt ma már lemezcégvezetőként is látom – egy felkapott kiadónál a kevésbé népszerű előadók is részesülnek az onnan áradó lendületből, energiákból. Ma már, egy jelentős távolságból szemlélve, úgy gondolom, hogy nagyon szerencsések voltunk.

A 2000-es évek elejétől Ljubljanában élsz a feleségeddel. Miközben a Walkabouts még sokáig működött, és részt vettél más projektekben is, 2007-ben a Dirtmusic trióval

is bemutatkoztatok. És ez komoly fordulóponthoz vezetett, hiszen a második lemezt (BKO, 2010) a mali sivatagi blues-t játszó Tamikresttel vettétek fel.

Mindannyiunk számára egy apró oldalági projektként indult a Dirtmusic. Még azután se vettük túl komolyan, hogy elkészítettük az első lemezt 2007-ben. Ugyan egyikünknek sem ez a fő fókusz, de épp nemrég fejeztük be az ötödik albumunkat, ami 2018 elején jelenik majd meg (*a Dirtmusic a harmadik lemeztől Hugo Race és Eckman duója volt, Chris Brokaw már nem dolgozott velük, igaz, most a török Baba Zula énekes, Murat Ertelet lett a harmadik tag – a szerk.*). A fordulópont valóban a második lemez volt, amihez rengeteg véletlen vezetett el. 2006-ban egy hónapig Maliban utazgattunk a feleséggel, kicsit elveszett voltam akkoriban, túl sok projektben, produceri munkában vettem részt, audio-túltöltéstől szenvedtem. (*nevet*) Szóval semmiképp nem direkt zenei hatást kerestem, inkább meg akartam érteni egy olyan zenei nyelvet, amit nem igazán

ismertem. Elmentünk a híres sivatagi fesztiválra és feltöltődve értem haza, de konkrét tervek nélkül. Aztán amikor később a Dirtmusic-kal turnéztunk, a kocsiiban rengeteg mali zenét tettem be és mindannyian élvezték, így jött az ötlet, hogy menjünk el a következő sivatagi fesztiválra, ahova amúgy is minden évben meg szoktak hívni három-négy nyugati zenekart. Pár órája érkeztünk a fesztiválra, amikor hallottuk az egyik sátorban a Tamikrestet, Chris egyből odaült melléjük a gitárjával, fél óra múlva Hugóval mi is beszálltunk és három napig el se hagytuk a sátrukat, dzsemmeltünk.

Hogyan született meg a Dirtmusic-lemezeket is kiadó Glitterhouse lemezcég alcímkéjeként az általad vezetett Glitterbeat Records?

Kiadónk, a Glitterhouse vezetője, Rembert Stiewe nagyon jó barátom, beajánlottam neki számos projektet, és persze a BKO és a Tamikrest-lemezek sikere további afrikai előadók szerződéséhez vezetett. Szerették ezeket az előadókat, de azért kiadói szinten mégsem az ő világuk volt. Szóval leültünk Remberttel és kitaláltuk, hogy elindítunk egy ágot a Glitterhouse-ból, ami a világszenére koncentrál.

Eleinte saját projektjeidet és a hozzád kötődő előadók lemezeit adtad ki, de 2014-ben hirtelen két olyan album is megjelent a Glitterhouse-nál, amelyek sztárt csináltak az előadókból, Aziza Brahimból és a Noura Mint Seymaliából. Aztán idén már negyedik éve zsinórban ti nyertétek az év lemezcége díjat a WOMEX-en. Hogyan nőtt ilyen nagyra a kiadó?

Eleinte afféle művészeti vezetőként vittem a céget, az volt az elképzelés, hogy heti 10-15 órát dolgozom majd rajta. Csak azzal nem számoltunk, hogy a harmadik kiadványunk, a Tamikrest *Chatma* című 2013-as lemeze hatalmas siker lesz. Mára több mint 25 ezer példányban fogyott, ami az utóbbi öt év egyik legsikeresebb világszenei albumává teszi a korongot. Ez mindent nagyon gyorsan megváltoztatott. Nulláról pár hónap alatt 140 km/órával száguldottunk. Teljes munkaidőben ezen dolgoztam és nem azért, mert így döntöttem, hanem, mert a körülmények megkövetelték, nem volt más lehetőség, annyi munka szakadt a nyakamba a siker miatt. 2014-ben aztán ezt még fokozni tudtuk, de főleg olyan előadók-

kal és lemezekkel, amikhez még mindig elég sok közünk volt, Aziza Brahim albumát például én producerem. Onnantól kezdve viszont valóban felrobbant a kiadó. Az eredeti mottónak az volt, hogy: „Vibráló zenék Afrikából és azon túl.” Beletelt egy kis időbe, mire az azon túl részhez elértünk, hiszen egy kis siker után az ember egyből elkezd lemeztölteket kapni, nyilván főleg Afrikából, de mi mindig is szélesebb horizontúnak szántuk a Glitterbeatet. Ami mára meg is valósult. Válogatunk a kiadásra kínált zenék közül, bizonyos előadókat producerünk, a Tamikrestet menedzseljük is. Nem akarok szerénykedni, szerencsésen válogatunk és adunk ki lemezeket, de ez azért is van, mert nagyon jó anyagok futnak be hozzánk. És ez a legjobb az egészben, nagyszerű előadókkal együttműködni.

Harminc év telt el azóta, hogy létrejött a világszene mint lemezbolti gyűjtőkategória. Hogyan látod ennek a rendkívül szerteágazó zenei világnak a jelenlegi helyzetét?

Éppen zajlik egy újabb generációváltás a világszeneiben. A legnagyobb probléma a world music elmúlt időszakában az lett, hogy olyanná vált, mint egy visszhang-szoba. Ugyanazokat az előadókat emlegette minden meghatározó világszenei kapuőr és ezek ráadásul egy adott szakmai körön belül visszhangzottak tovább. Nyilván alapvető, hogy világszenei lemezkiadóként a világszenei magazin, a Songlines foglalkozzon minden fontos kiadványunkkal, de azoknak a sajtóorgánumnoknak a köre, ahová ezen kívül is befértünk, nem változott. A Wire magazin az elejétől nagy világszene-barrát, a Mojo, az Uncut és a Guardian is, természetesen, hogy ezekben olvashatsz efféle zenékről. De ebből a körből ki kell törnie a világszeneinek, hogy fejlődni tudjon. Olyan megjelenési fórumokat kell találni, ahol eddig nem voltunk jelen. És ide kapcsolódik a generációváltás is. Rengeteg fiatal európai és afrikai előadó nem törődik a világszene meglévő hálózatával, kiadókkal, menedzsmentekkel, fesztiválokkal, mert érzik azt, hogy ezek nélkül is el tudnak jutni bizonyos helyekre. Sőt, a világszene sokak szemében már inkább leszűkítendő a lehetőségeket, hiszen az eleve egy kitalált, mesterségesen felállított kategória. Azt hiszem, ez az, amivel most a világszeneinek szembe kell néznie: hogyan tudja lerázni magáról a rákódott, megkövesedett elképzeléseket. Mert jó és érdekes zene egészen biztosan érkezni a világ bármely pontjáról. Afrikában már nincsenek elzárva a zenészek a világtól, ott a Spotify, mindent hallanak az ottani zenészek és inspirálódnak belőle. Nagyon gyors változásokat várok, ezek egy része nyilván rossz zenéket is eredményez majd, de a nagyobbik rész várhatóan igen izgalmas lesz.

17) WOMEX LABEL AWARD
GLITTERBEAT RECORDS

GLITTERBEAT
vol. 74

HOLLY HERNDON
(US)

STINE JANVIN
(NO)

BARTHA MÁRK
(HU)

Tráfó